

ЗАБРАВЕНИТЕ, ИЗГУБЕНИ МНОЖЕСТВА!

Дейвид Уилкерсън
30 Юни 1997

В наши дни сме виждали как изгряват и залязват рок звезди и групи. Може би си спомняте ерата на сайкаделик рока, пънка и грънча. Днес съществува нещо, наречено Антихрист рок. Вероятно сте чували за новото лице на това движение. То се казва Мерлилин Менсън. Те са взели името си от Мерилин Монро и масовия убиец Чарлс Менсън и пълнят стадионите и залите из цялата страна!

Мерлин Менсън са брутални антихристи. Последният им албум е озаглавен „Антихрист суперстар“ (Антихрист суперзвезда), а текстовете са богохулни атаки срещу нашия Господ. Като част от сценичното си поведение те късат Библии. Аз разбирам, че подобни групи вехнат като тревата. Дори и Бийтълс, групата, която веднъж каза, че са по-известни от Исус, дойде и си отиде. Знам, че и Мерилин Менсън също ще си отидат. Само след няколко години хора, които чуят името им, ще питат: „Мерилин кой?“

Въпреки това нещо се случва в момента сред младежите в Америка и чувствам, че трябва да говоря за това. Преди няколко седмици Мерилин Менсън имаха концерт във Вашингтон, а човек от екипа им падна от една стена и почина. Въпреки това групата просто продължи да свири. Те продължиха концерта си въпреки ненадейната смърт на член на екипа си.

Споменавам ви това неслучайно. Мисля, че антихристките текстове на тази група са се превърнали в езика на нашите младежи. Наскоро с ужас чух група тийнейджъри и деца да говорят за религия. Само след няколко минути те викаха и псуваха: „..... Бог, Исус!“

Като погледнах лицата им, аз видях гневен бунт, който не бях виждал до тогава. В очите им имаше блясък от омраза към религията. Антихристкото поведение ги беше обзело изцяло!

Днес младите вече не обиждат политиците, родителите си или обществото. Те не се ядосват на расизма, мизерията или дискриминацията. Вече не е важно за тях да бъдат против установения ред. Днес те са насочили яростта си срещу Бог и Христос!

Преди няколко седмици видях една снимка във вестника. Група християнски младежи протестираха извън стадиона, на който свиреше Мерилин Менсън. Тази смела малка група вярващи носеше табелки срещу богохулните атаки срещу техния Господ. Слава на Бог, че тези млади хора са решили да отстояват Исус. Тогава, след като видях снимката, аз се замислих за хилядите изгубени тийнейджъри, които минаваха покрай тази малка групичка и ръмжаха срещу тях, докато влизаха в стадиона, цитирайки антихристките текстове, хвалежки Сатана и продължаващи да се гневят на Бог. Тези тийнейджъри вече не се задоволяват с това да пушат трева, да смъркат крак, да взимат хероин или да се отдават на секс. Последният им бунт вече е да кълнат Христос и църквата Му!

Само на няколко пресечки от църквата ни има графити, които мисля, че охарактеризират младото поколение. Посланията са: „Не ме бий повече, татко. Не ме удряй. Не ме убивай.“ На друг надпис пише: „Татко удари мен и сестра ми, Мария. Той не знаеше, че ни заболя, но се почувства добре.“ Много младежи в Америка са бити, удряни, нанасяни са им белези през целия им живот. И те са се превърнали в изгубено поколение!

Аз вярвам, че скоро във всички големи американски градове ще се надигнат кървави бунтове, които ще бъдат подпалени от тинейджъри. Това безбожно поколение вече размахва ядосания си юмрук на Бог и се предава на духа на Антихриста, който е бил освободен от ада. Те скоро ще се опитат да получат всичко със сила, като разбиват прозорците на магазините и изгарят всичко наоколо.

На тези млади хора са им били отнети всички морални концепции. На тях им е казано, че няма Бог, че нито едно нещо, което дори намеква за религия няма място в живота ни, в училищата, съдилищата, правителството. И вместо религия на тях им дават презервативи и телефонните номера на клиниките за аборти.

Сега си плащаме. Жънем злото, което посади обществото ни. Отгледахме поколение, което не само е отписало църквата, но я мрази яростно!

Наскоро бях впечатлен и от нещо друго, докато ходех по Бродуей в пиковите часове

Докато гледах лицата на преминаващата тълпа – хора от всички нации и класи в живота – една мисъл прониза душата ми като гръм: „Всички те са изгубени! Почти всеки човек, който минава от тук, ще отиде в ада. Обществото е осъдено!“

Разбирам, че това може да изглежда грубо или арогантно. Може би си мислите: „Със сигурност някои от минавачите познават Господ. Те ще трябва да чуят Евангелието някъде, някак си.“

Със сигурност много хора от тази огромна тълпа са виждали или опитвали някоя религия. В крайна сметка никой в днешно време не може да прехвърля телевизионните канали без да види християнска телевизия. Но голяма част от това, което върви по християнската телевизия е мерзост: проповедници-мултимилionери просят пари; меки проповеди, които са лишени от помазание и осъдителна сила. Малцина по телевизията проповядват истинското Евангелие. И в резултат на това малцина днес са чували чистото Евангелие – осъдително, освобождаващо от греха послание!

Може да кажеш: "Със сигурност някои от минавачите ходят на църква." Това е така. Сигурен съм, че много от тях са ходили на църква поне на Коледа или на Великден. Но по-голямата част от църквите днес са мъртви, безжизнени, липсва им силата да изгонят един единствен демон. Няма истинско Евангелие на службите им, няма библейска истина, която да освободи хората от греха.

Докато прекосявах всяка следваща улица, същата мисъл се стоварваше върху мен отново и отново: „Те са изгубени. Ще прекарат вечността без Исус!“ Накрая се опитах да се утеша с тази мисъл: „Но нашата църква е виждала как хиляди хора се обръщат към Бог. Таймс Скуеър Чърч е едно от най-големите събрания в Ню Йорк и ние евангелизираме сериозно. Достигаме някои от тези изгубени, изпитващи болка хора.“

Но все още нещо човъркаше душата ми. Трябваше да призная на Господ: „О, Отче, нямам бремето, което имах преди! Не плача по начина, по който плачех когато дойдох в Ню Йорк за пръв път преди 35 години. Благодарен съм за всичко, което си направил между четирите стени на църквата ни, но в сърцето си знам, че нямам същия огън!“

През 1958 година Гуен и аз живеехме във Филисбърг, Пенсилвания – малко градче, с население от 1500 души. В онези дни ходех в гората близо до дома ни и плачех с часове за душите в Ню Йорк. Имах малък зелен Шевролет и всяка седмица, докато карах към града за да служа, плачех през всичките 3 часа. Понякога трябваше да отбия покрай пътя, защото сърцето ми беше изключително съкрушено поради изгубените. Спирах двигателя, влизах в гората, падах по лице и плачех.

След като се преместихме със семейството ми в Стейтън Айлънд всеки ден взимах ферибота до Бруклин, за да служа и плачех през целия път. Останалите пътници си мислеха, че съм луд. Някои от тях дори искаха да ме утешат. Но аз знаех, че имам сърцето на Господ и плачех още повече.

Днес проповядвам в един от най-красивите театри в света – историческия „Марк Хелинджър“. Проповядвам на гладни събрания, които идват от цялата област, за да чуют службите на всевъзможни теми от Божието Слово. Обичам работата на това служение и съм благодарен на Бог за това, че ми позволи да бъда част от онова, което Той прави в Ню Йорк.

Но се чудя колко хора в събранието ни и колко от тези, които получават поща от нас се чувстват по начина, по който се почувствах аз, докато ходех из Бродуей. Трябваше да спра и да се запитам: „Откога не си плакал за изгубените? Все още ли носиш Господното бреме да ги достигнеш с Евангелието?“

Питам те: в състояние ли си да работиш с колегите си, да поздравяваш съседите си, да говориш с спасените членове от семейството ти и никога да не се загрижиш за душите им? Умът ти зает ли е с това просто да оцелееш, да се грижиш за семейството ти, да защитиш децата си? Нямах ли бреме вече, не свидетелстваш ли, не се ли протягах към изгубения и умиращ свят?

Исус ни каза, че мисията Му на тази земя е да спаси изгубените!

“Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.” (Лука 19:10). Христос каза: „Аз дойдох на този свят с една цел – да достигна и спася изгубените души!“ Но това не беше мисия само на Исус. Той направи това да бъде и нашата мисия: „И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.“ (Марк 16:15)

Тук Исус говореше на малка група вярващи – около 120 души, които се бяха събрали в Горницата. И каква невъзможна мисия им даде само! Помислете: по това време Рим управляваше света. А Той заповяда на последователите Си: „Отидете в Рим и кажете на гордия егоистичен Цезар там, че няма друг цар освен Мен. Аз управлявам цялото творение! Отидете в Атина, където управлява езичеството и проповядвайте, че Аз съм единствения път. Отидете навсякъде където управлява философията, древната религия, фалшивите богове и суеверието и проповядвайте Кръста и Възкресението.

Отидете в другите държави, живеете с хората им и учете езика им. Полагайте ръце на болните, гонете демони, прокламирайте добрата новина. Отидете до трона на Сатана и проповядвайте силата и победата на възкръсналия Спасител!“

Трябва да разберем – Исус говореше на обикновени, незначителни, необразовани мъже и жени. Той слагаше бъдещето на църквата Си в ръцете им. Тази малка групичка вярващи трябва да е била съкрушена. Можете ли да си представите разговора, който трябва да се е водил след като Учителя се възнесе на небето?

“Добре ли Го чух? Как може едни бедни, обикновени хора като нас да започнат световна революция? Нямаме една стотинка, утайката на обществото сме. Как може някой да се отнася с нас добре, а не с презрение? Римляните ни бият и ни убиват. И ако се отнасят с нас така тук, в Ерусалим, как ли ще се държат с нас когато отидем в Рим, когато свидетелстваме и проповядваме?”

Как въобще можем да занесем Евангелието в един свят, който толкова мразеше Исус, че го уби? Той беше презрян, отхвърлен, пияниците се подиграваха с Него. Въпреки това ни заповядват да Го проповядваме като Господ и Цар!

А и как очаква нашия Господ да отидем в целия свят с Евангелието, когато нямаме пари за да стигнем до Ерихон? Как да научим езици, когато не сме образовани и подготвени за това? Той наистина ли очаква от нас да отидем при езичниците от северните народи – подивели банди от Европа, чиито армии ограбват и убиват безмилостно? Всичко това е невъзможно!“

Наистина това беше невъзможна мисия. Но предизвикателството пред нас днес е точно толкова обезкуражаващо! Библията ни казва, че всяко следващо поколение е по-лошо от предишното. И като се замисля за древен Рим, Атина и Ниневия, аз осъзнавам, че онези общества нямаха всички екзотични, греховни страсти и изкушения, пред които е исправено нашето поколение. Те нямаха безбожна телевизия, мръсни филми, порно списания, интернет секс.

Изправени сме и пред други невъзможни обстоятелства също така: правителството ни направо се опитва да постави Бог извън закона. Медиите ни са либерални до безбожие. Уолстрийт става все по-алчна за пари. Има потоп от хомосексуализъм. А сега виждаме и как се надига едно поколение, което кълне Христос, когато ние проповядваме!

Време е да си признаем, че Америка е изгубена и ще отиде в ада!

Когато апостол Павел видя идолопоклонническите множества в Атина, духът му се разбунтува. По същият начин и аз когато погледна през прозореца на апартамента си всяка вечер, когато се взра в масите в Манхатан, чувствам онова, което чувстваше Павел. Виждам много библейски постройките – от средата на града до Статуята на свободата – а всички те приличат на гробници! Те са изпълнени с живи мъртъвци – множества хора, които умират и отиват в ада. Ежедневно трябва да викам: „Господи, нуждаем се от Теб. Не можем да направим нищо, за да достигнем тези хора без водителството и силата Ти!“

Исус знаеше всичко, пред което щеше да бъде изправена църквата Му днес. Той знаеше за всички невъзможни ситуации, за съкрушителната опозиция, за многото пречки. Знаеше и точно какво ще се случи с обществото ни – че ще има морален срив, че човечеството ще става все по-лошо, и че ядосания дявол ще избълва река от ада срещу Христовата църква.

Аз мисля, че думите на Исус към безпомощните Му ученици се отнасят и за нас днес: „И, ето, аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми; а вие стойте в града... докато се облечете със сила от горе.“ (Лука 24:49)

Исус всъщност казваше: „Ако се опитате да евангелизирате със собствени сили, ще се провалите скоро. Не можете да направите нищо за Мен, докато не се изпълните със Святия Дух!“

Знам битките и пречките, пред които сте изправени и ще ви дам по-голяма сила от всичко останало във вселената. Ще можете да се изправяте пред царе, принцове, управители. Ще имате власт над демони и началства. Но тази сила трябва да дойде при вас от горе! Не можете да я планирате, не можете да имате стратегия, не можете да направите нищо, за да я накарате да дойде. Просто трябва да стоите спокойно и да я чакате. Ще ви пратя Духа Ми. Той ще дойде и ще ви изпълни със силата Ми!“

Исус никога не би изпратил онези ученици, освен ако не знаеше, че силата, която ще им се даде ще бъде повече от достатъчна, за да посрещне всяка нужда и опозиция. Той знаеше, че това бяха същите онези хора, които бяха уплашени, когато войниците дойдоха да го арестуват. Те бяха същите, които бяха отишли на риба вместо да Му се покорят, понеже се страхуваха. Те бяха скромни, страхливи, без умения, необучени мъже. Въпреки това Исус знаеше, че тези мъже, тогава, когато излязо се предадяха на Святия Дух, бяха извършили чудеса, бяха накарали демоните да бягат, бяха победили всяка опозиция!

Всъщност, когато Духът слезе върху учениците, те станаха безстрашни. Когато отидоха към храма за да свидетелстват, Светия Дух направи думите им остри, осъдителни като мечове, които пронизваха сърцето. Те проповядваха Евангелието със сила и власт, защото имаха огъня на Светия Дух в тях!

Изведнъж тълпите се страхуваха от тях. Не след дълго около 5000 души бяха спасени. Дори и свещениците се спасяваха. А след това духът се изля в близките села, в далечните градове и дори сред езичниците.

Най-хубавото от тази невероятна сцена е, че църквата получи всичките си наставления от Светия Дух. Нищо не се случи, докато учениците не се затвориха с Господ и не се молиха и постиха. Когато направиха това, Духът дойде и започна да напътства всяко действие.

Но в тази сцена се случи нещо друго, което е много важно. Учениците щяха да занесат Евангелието до всеки народ и нация, а еврейската традиция им забраняваше дори да се докосват до дрехите на езичниците. Как щяха да занесат добрата новина те до хора, с които не им беше позволено да се събират? Това изглеждаше невъзможна заповед. Дори и еврейските вярващи имаха тези предубеждения.

Но разпространението на Евангелието започна едва тогава, когато се намеси Светия Дух. Духът посети Петър по време на ежедневната му молитва на покрива на една къща: „И пак дойде към него втори път глас: Което Бог е очистил, ти за мръсно го не считай.“ (Деяния 10:15)

Той каза на Петър: „Да не си посмял да наречеш нечисто онова, което аз съм осветил и очистил. Сега слез долу, понеже на вратата ти тропат езичници. Искам да отидеш с тях и да им проповядваш Исус!“

Светият Дух разреши проблема с предразсъдъците незабавно. Той отвори езическия свят за Евангелието като говори с последователите Си. Това беше ясна заповед от небето!

Но това е в контраст с голяма част от проповедите в църквата днес. През целия си живот съм слушал как пастири и евангелизатори казват: „Единственото, от което се нуждаеш, за да излезеш в мисионерското поле е нуждата. А нуждата е там – в Африка, Азия, Южна Америка. Така че ставай и тръгвай! Занеси Евангелието на народите, както заповядва Христос.“

Но аз аз мисля, че докато не си изпълнен със Светия Дух, не трябва да се осмеляваш да тръгваш! Ако нямаш Неговото водителство, нямаш какво да дадеш. А когато действаш без водителството на Духа, резултата е човешка глупост.

Мощните вярващи от 1-и век получиха всичките си чудеса от Самия Свят Дух: „И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовал. Тогава, като постиха и се помолиха, положиха ръце на тях и ги изпратиха. И така те, изпратени от Светия Дух... отплуваха...“ (13:2-4)

Онези вярващи се молеха: „Господи, в кой град да отидем? Кога? Как? Когато пристигнем там, как да достигнем хората?“ Те не предприемаха действия преди да са се усамотили с Бог и да са се молили и постили. И Святият Дух им отговаряше като им даваше напътствия!

Питам те – колко повече се нуждаем от водителството на Духа днес? Рафтовете в книжарниците са препълнени от книги, които ни казват как: как да победим в молитва, как да изработим стратегия за евангелизиране, как да водим духовна война. Но никоя от тези книги няма да ни послужат, ако не прекараме време на колене!

Лесно е да продължим да ходим в собствената си мъдрост, в собствените си планове

Когато дойдох в Ню Йорк за пръв път, имах повече планове, отколкото можете да си представите. Често съм говорил и писал за някои от тези глупави планове.

Веднъж се сдобих с огромно превозно средство от Орал Робъртс – превозно средство изработено от Дженерал Мотърс за половин милион долара. Едната му страна се отваряше като мида и имаше готова сцена за хор. Рейсът изглеждаше така сякаш се беше приземил от Марс!

Мислех си, че техниката ще помогне на служението ни да привлече изгубените. Първият път когато използвахме рейса, паркирахме пред една църква в Бруклин, където беше имало съживление преди 100 години. Започнахме да пеем и проповядваме и скоро се събра голяма тълпа. Помислих си: „Това е! Ще видим още една голяма жетва на души.“

Но всичко, което гледаха хората, беше рейса. В края на службата ни имаше само двама души, които ни слушаха. Докато се приготвихме да си вървим, аз си помислих: „Господи, какво стана? Защо това не проработи?“ След това продадох автобуса на човек в Йонкърс, който го превърна в атракция за туристите за по 50 цента билетчето.

При друг един случай реших: „Това, от което се нуждаем е подвижен уличен амвон, нещо което има висок пилон за знаме, един проповедник по средата и релси за олтара. Ще направим 50 такива амвона или дори 100. След това ще ги поставим на улиците, когато провеждаме кампании.“

Щях да покажа изобретенията си на една кампания в Глад Тайдингс на 33-а улица в Манхатан. Но проблемът беше, че дизайна за тези амвони ги направи твърде тежки за пренасяне. Беше и скъпо: можех да си позволя само половин амвон. В нощта на изложението притежавах само една част от евангелското си изобретение. Бях абсолютно засрамен!

Аз създадох също така и кутията с плъзгащ се капак. Това беше пакет, който изглеждаше като цигарена кутия (всъщност, една цигарена компания взе идеята и направи пари от нея). Когато капакът се отвореше, вътре имаше 5 книжки, които бях написал аз. Но проекта се превърна в поредния провал. Накрая задлъжнях с 25 000 долара.

Накрая, в отчаянието си след всички тези поражения, прекарах време в молитва и търсех Бог през сълзи. Виках: „Господи, знаеш, че имам бремe за този град. Трябва да направя нещо. Но всичко, което опитах се провали. Какво искаш да направя?“

Духът ми отговори: „Спри с глупавите си планове, Дейвид. Никога не си говорил с Мен за никое от тези неща. Сега прекарай време с Мен. Ако искаш бремето Ми, трябва да се държиш за Мен!“

Направих точно така. И от това дойде най-простия, но най-успешен евангелизаторски метод, който служението ни беше опитвал някога. Господ ни каза просто да отидем на улицата с микрофон и с флаг и да проповядваме Исус. След като започнахме да правим това дойдоха тълпите и хората започнаха да се спасяват във всички посоки.

Когато те води Святият Дух, не трябва да се бориш в плътта си, за да се сдобиеш с бремето Му. Никой християнин никога не трябва да се чувства обременен с това да търси нови начини и средства да достигне изгубените души. Святият Дух познава сърцето и бремето на Господ и ще ни даде бремето и стратегията Си, ако просто Го помолим!

От друга страна знам много църкви, които са доволни само от това, че имат молитвени събрания. Хората се молят вярно в продължение на часове. Но те не очакват да излязат навън и да спечелят изгубените.

Възлюбени, молитвата не е достатъчна! Можеш да участваш в молитвена група, но ако молитвите ти не са за това да приемеш силата да свидетелстваш, накрая ще се фокусираш само върху собствените ти проблеми и ще забравиш за света навън, който се е устремил към ада!

Колкото по-прилежно търсим Господ, колкото повече Го молим за Святия Дух, толкова повече ще ни се даде!

“Прочее, Тоя, Който ви дава Духа и върши велики дела между вас, чрез дела, изисквани от закона ли върши това, или чрез вяра в посланието?” (Галатяни 3:5)

Павел казва, че Бог измерва Святия Дух към нас и прави това не според делата ни, а според вярата ни в Него.

Исус е единствения човек, който някога е имал Духа без мярка. Въпреки това е имало много мъже и жени в Стария и в Новия Завет и през цялата история, на които им е била дадена голяма мярка от Духа. Такива вярващи винаги са знаели, че не трябва да леят свети сълзи за изгубения свят, понеже Святия Дух плаче заради тях!

Нашата част е просто това – да се молим: „Святи Душе, Ти познаваш всички хора около мен, които живеят в осъждане, понеже Ти си Този, който ги осъжда! Ти виждаш всяка сълза, която се пролива в тишината на нощта. Познаваш всеки, който е отчаян и вика за помощ. Аз съм инструмент в ръцете Ти. Изпълни ме с бремето Ти и ме заведи при онези, които си подготвил.“

Бог иска да ни подсили поради една причина и тя е да ни изведе на улицата, изпълнени със словото Му и водени от Духа Му. Той иска да можем да говорим слово от небето – пронизващо, осъдително послание, което притежава непогрешимия огън на Духа!

Но аз те питам: нещо вълнува ли се в душата ти заради изгубения свят? Имаш ли бреме към онези в сферата на влиянието ти? Или се фокусираш само върху собствените ти нужди? Ако не познаваш сърцето на Христос и нямаш бремето Му никога не можеш да очакваш, че Той ще те използва!

Това послание няма за цел да те осъди, а да те събуди!

Всеки от нас може да помоли с вяра за по-голяма част от Святия Дух. Можем да Го помолим да ни даде бреме, да плаче в нас, да ни води, да ни говори и да говори чрез нас. Той чака да ни поведе, да ни разкрие методите на Отец!

Нашият кръг на влияние може да не се намира в Китай или Африка. За много християни делото за вечността ще се съсредоточава в семейството им, приятелите, колегите. Въпреки това изискванията са абсолютно същите: за да достигнем изгубените трябва да помолим Господ да ги осъди и да приготви сърцата ни с подходящото слово.

Ако всички, които четат това послание позволят на Святия Дух да превърне това слово в истина за тях – да Го потърсят за бремето и водителството Му – не може да се опише каква жетва ще пожъне Той. Истината е, че най-голямата работа за вечността се извършва не на масовите евангелизации, а тогава когато един светия достига изгубената душа на някого. Но това става само, когато всеки светия поеме бремето на Господ!

Предложи себе си на Святия Дух сега. Призови Го, моли се и пости. Помоли Го да те заведе при онези, които е осъдил и подготвил да чуят словото Му. След това вярвай, че водителството и силата Му ще извършат чудо. Той ще го направи! Бог иска да спаси много хора в семейството ти и сред приятелите и познатите ти!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1997 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Forgotten, Lost Multitudes!](#) / [Забравените, изгубени множества!](#)